

τοῦ καραβίου, ἔγραψεν ἀπόκρισιν πρὸς τὸν στρατηγὸν, διαλαμβάνουσαν, ὅτι δὲν ἤθελαν ὑπακούσκειν οὔτε πλοίαρχον οὔτε ἄλλον κἀνένα εἰς τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ἀλλ' ὅτι εἶχαν ἀπόφασιν γενναίως νὰ ὑπερασπισθῶσιν, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, ἐκζητῆκεν εἰς τὴν ξηρὰν μόνος, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν πατέρα του καὶ εἰς αἰχμαλωσίαν, ἑὶς τὰς χεῖρας τῶν Ἑθνικῶν.

Ἀπελπισθεῖς ἤδη ὁ στρατηγὸς νὰ κυριεύσῃ τὸ πλοῖον, ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τὸν Ῥοβέρτον καὶ εἰς τὸν πατέρα του νὰ στείλωσι καὶ νὰ φέρωσιν ἀπὸ μέσα ὅ,τι ἐχρηάζοντο, παρηγορῶν αὐτοὺς πάντοτε μὲ λόγια ὅτι ὁ βασιλεὺς ἤθελε χαρίσειν εἰς ὅλους τὴν ἐλευθερίαν. Ἄλλ' ἀφοῦ μ' ἐλπίδας ἀναβαλλομένας ἐβασανίσθη δύο μῆνας ὀλοκλήρους ὁ πατὴρ τοῦ Ῥοβέρτου, συμπεράνας, τέλος, ὅτι ἐπεριπαίζετο, καὶ ἀποβλέπων εἰς τὰ συμφέροντα ἐκείνων τοὺς ὁποίους ὑπηρετεῖ, ἐπρόσταξε τὸν γραμματικὸν νὰ μὴ περιμένη πλέον, ἀλλὰ νὰ ἐκπλεύσῃ παρευθύς. Τὸ πλοῖον τότε ἐσηκώθη, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν ἡπειρον τῆς Ἰνδίας, ἀρῆκε δ' ἐπὶ τῆς Ταπροβάνης, εἰς κατάστασιν ἐλεινήν, τὸν Ῥοβέρτον Νόξ, τὸν πατέρα του, καὶ δεκατέσσαρας ἄλλους. Οἱ δύο ναῦται, οἱ μὲ τὸ πρῶτον μήνυμα σταλθέντες εἰς τὸ πλοῖον, φυσικὰ ἔμειναν μέσα, καὶ οὕτως ἐξέφυγαν.

Μαθὼν ὁ Ταπροβαναῖος βασιλεὺς ὅτι ἀνεχώρησε τὸ πλοῖον, ἐδῶρισεν ἄφεθῶσιν οἱ Ἄγγλοι αἰχμαλῶτοι ὄχι μακρὰν τῆς παραλίας, νὰ ζωοτροφῶνται δὲ καὶ νὰ φυλάσσωνται ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ διατρίβοντας ἐντοπίους. Διέταξε, πρὸς τοὺς τοῖς, ὅτι οἱ τοῦ μεγάλου πλοιαρίου ναῦται νὰ μὴ βλέπωσι τοὺς λοιποὺς αἰχμαλώτους. Γλυκεῖα τις ἐλπίς, τὴν ὁποίαν ἔτρεφεν ὁ Ῥοβέρτος ἔσσι μετ' αὐτοῦ, νὰ δυνήθῃσι νὰ ἐκφύγωσι μὲ Ἀραβικὸν τι πλοῖον, εἰς τὸν λιμένα εὐρισκόμενον, τὸ ὁποῖον εἶχαν πιάσειν καὶ σφετερισθῆν οἱ Ταπροβαναῖοι, ἐματαιώθη καὶ αὐτῇ τῶρα, καθότι ἐφθασαν προστάγει νὰ διαμοιρασθῶσιν οἱ Ἄγγλοι αἰχμαλῶτοι εἰς διαφόρους πόλεις καὶ χωρία, καὶ νὰ μὴ συγχωρῶνται νὰ συγκοινωνῶσιν ὁ εἰς μετὸν ἄλλον. Ἄλλ' ὁ Θεὸς, λέγει ὁ Ῥοβέρτος, τοῦ ὁποίου δὲν ἠλαττώθη ποτὲ ἡ υἱικὴ ἀγάπη, δὲν τοὺς ἀρῆκε νὰ διαχωρίσωσιν ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου.

Τῶν αἰχμαλώτων ἡ θέσις ἔμελλε νὰ γένη ἀκόμη δεινότερα· μετὰ δεκαεξ ἡμέρας ἐφθασεν ἄλλη διαταγὴ, νὰ μεταφερθῶσιν εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς νῆσου. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐσιμίζεν ἡ συντροφία τοῦ Ῥοβέρτου μὲ τοὺς ναύτας τοῦ μεγάλου πλοιαρίου. Ἦτον ἐντάμως πικρὰ, λέγει ὁ Ῥοβέρτος· ἔπειδὴ κατελάβαμεν εὐθύς ὅτι εἶχαν νὰ μᾶς κοβαλήσωσιν εἰς τὰ ὄρη

τὴν νύκτα ἐκείνην ἐδειπνήσαμεν ὅλοι ὁμοῦ. Τὴν ἐπαύριον ἤρχισαν τὴν ὁδοιπορίαν αὐτῶν πρὸς τὴν βασιλεύουσαν Κάνδη, συνωδευμένοι ἀπὸ Ταπροβαναίους στρατιώτας.

Ἐπέρασαν δὲ χώραν ἀκατοίκητον, παντοῦ σχεδὸν ἐσκεπασμένην ἀπὸ δάση εὐμεγέθη. Τέσσαρας ἢ πέντε νύκτας ἐπλαγίασαν καταγῆς, μὲ κλάδους δένδρων μόνον ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν. Τοῦτο δὲ ἤθελεν εἶσθαι μικρὰ κακοπάθεια εἰς τὸ θεοῦν ἐκεῖνο κλίμα, ἐὰν δὲν ἐξέθετεν αὐτοὺς εἰς ἄγρια θηρία, φαρμακερὰ ἐσπετὰ, καὶ εἰς πυρετὸν κάκιστον. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐλάμβαναν ἱκανὰς ζωοτροφίας ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν διεσπαρμένων χωρίων, τὰ ὁποῖα διέβαιναν, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα οὐδέποτε εἶχε φανῆν Ἄγγλος.

Ὅτε πλέον τοὺς ἔλειπαν ὀλίγα μίλια νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν μητρόπολιν, τοὺς ἤλθε καὶ ἄλλο μήνυμα, προστάζον νὰ χωρισθῶσι πάλιν οἱ ναῦται, καὶ νὰ βαλθῶσιν ἕκαστος εἰς ἓν χωρίον, ὥστε νὰ μὴ πολυβαρύνεται ὁ λαὸς, ὅστις μόνος ἐπεφορτίσθη τὴν ζωοτροφίαν των. Ὁ Ῥοβέρτος ὅμως, ὁ πατὴρ του, ἔ δύο ἄλλοι, ἀφῆθησαν οὐκ εἰς τόπον τινὰ πλησίον τῆς Κάνδης, καθότι αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀξιολογώτεροι τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς ὁποίους ἠλπίζετο ὅτι ἔμελλεν ὁ βασιλεὺς νὰ καλέσῃ εἰς τὴν αὐλήν του. Ἄλλ' ἔπειδὴ παρήλθαν δύο μῆνες χωρὶς κάμμιαν τοιαύτην πρόσκλησιν, ἀπεφάσισαν οἱ μεγιστᾶνες νὰ διαλύσωσι τὴν τετραμελῆ ταύτην συντροφίαν, καὶ νὰ τοὺς βάλωσι, καθένα χωριστὰ, ὡς τοὺς ναύτας, εἰς διάφορα καὶ ἀπομειμακρυσμένα χωρία. Πλὴν καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὁ καλότυχος Ῥοβέρτος κατέπεισε τοὺς Ταπροβαναίους νὰ μὴ χωρίσωσι τὸν υἱὸν ἀπὸ τὸν πατέρα· μετὰ καιρὸν δὲ ἀπεστάλθησαν οἱ δύο ἐντάμα εἰς χαριστάτην κόμην, τριάκοντα περίπου μίλια πρὸς ἄρκτον τῆς Κάνδης. Ἐδῶ ἐκάθισαν εἰς οἶκον ἀνοικτὸν, ἔχοντα μόνον στέγην, ἀλλ' ὄχι καὶ τοίχους. Εἰς τὸν πατέρα του ἐδόθη κράββατος τις διὰ νὰ πλαγιάξῃ· ἀλλ' ὁ Ῥοβέρτος εἶχε μόνον ψάθαν ἐστρωμένην καταγῆς.

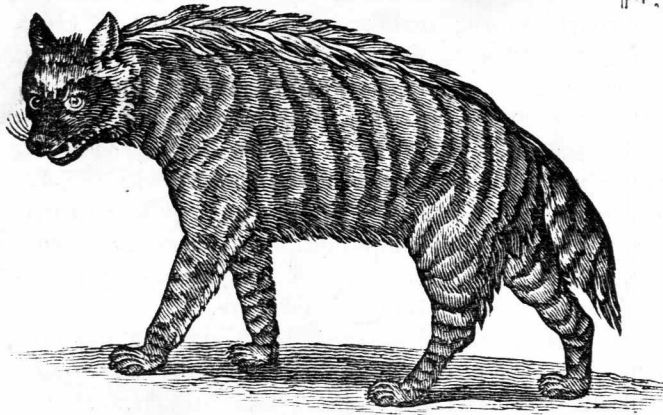
Ἐπεται ἡ συνέχεια.

ΓΑΙΝΑ.

Τῆς Γαίνης γνωρίζονται τρία εἶδη, Ἡ Γαίνα Ῥαβδωτῆ, Ἡ Γαίνα Τριχῶδης, καὶ Ἡ Γαίνα Κατάστικτος. Μολονότι συμφωνῶν ἐν γένει ὡς πρὸς τὰ ἦθη των, κατοικοῦν ὅμως διαφόρους χώρας· ἢ μὲν Ῥαβδωτῆ, ἢ καὶ κοινοτέρα, εὐρίσκεται εἰς τὴν Περσίαν, Ἰνδιαν, καὶ κατὰ τὸ βόρειον τῆς Ἀφρικῆς μέχρι Ἀβυσσινίας καὶ τοῦ ποταμοῦ Σενεγάλεως· ἢ δὲ Τριχῶδης καὶ ἢ Κατάστικτος φαίνονται διόλου περὶωρισμένα εἰς τὰ

νοτιώτερα τῆς Ἀφρικ-
τῆς προσοχῆς μας θε.
ῚΡαβδωτῆν Ὶαιναν, ὡς γὰς ἐστὶν διὰ τὴν Ἀποθήκην
μένην, καὶ ὡς κατάλληλο. Ὶντιπροσωπ-
τοῦ γένους.

ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΥ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζαν τὸ πολυθρόβλητον
τοῦτο ζῶον, ἀλλ' αἱ γνώσεις αὐτῶν ἦσαν μειω-
μέναι μετὰ τὴν πίστιν πολλῶν ἀτοπιῶν, αἰτινες,
διασωθεῖσαι εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἑλλήνων
καὶ Ὶωμαίων φυσιολόγων, ἐθεροῦντο ὡς ἀλή-
θειαι διὰ πολὺ καιροῦ διάστημα. Ὶλίγα ζῶα
εἰκονίσθησαν μετὰ χρώματα πλέον μισητά, ὀλίγα
παρεστάθησαν ψευδέστερον τοὺς λόγους τῆς
Λειτουργίας ἀντηχοῦσεν ἡ Εὐκολοπιστία.
Πρέπει βέβαια ν' ἀποδώσωμεν τὸ δίκαιον καὶ
εἰς τὴν Ὶαιναν.

Εἶναι μὲν ἐχθρὸς φοβερὸς τὸ ζῶον τοῦτο, ἀλ-
λά σπανίως ἢ οὐδέποτε ὀργᾶ ἐκουσίως κατὰ
τοῦ ἀνθρώπου, ἀποφεῦγον μᾶλλον παρά ζητοῦν
συναπάντησιν· ὅταν ὁμως ἢ χρεῖα τὸ καλέσῃ,
ὑπερασπίζεται μ' ἀκαταδάμαστον πείσμα. Πα-
ράξενον ἴσως θέλει φανῆν εἰς τοὺς ὅσοι ἔχουν
τὰς κοινὰς κατὰ τῆς Ὶαίνης προλήψεις, καὶ
ὁμως ἀληθεῖς, ὅτι οὐδὲν ἀγρίον ζῶον ἡμερόνε-
ται πλέον εὐκόλως, οὔτε δεικνύει πλειότεραν
στοργήν· κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει πολὺ τὸν σκύλον·
παρατηρεῖ δὲ ὁ Κυβιερ, ὅτι, εἰς οἰκιακὴν κατά-
στασιν, ἤθελεν ἀναμφιβόλως χρησιμεῖν ὡς
οἱ κύνες. Καὶ τῶντι, βλέπομεν εἰς τὰς περι-
ηγήσεις Ὶγγλῶν τινός, ὅτι ἡ Κατάστικτος Ὶαι-
να ἡμερώθη εἰς μίαν περιοχὴν τοῦ Ὶκρωτηρίου
τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ὅπου λογίζεται ἀρίστη
κνηγετικὴ, προσέτι δὲ πιστὴ καὶ ἐπιμελής, ὅσον
ὅποιοσδήποτε κοινὸς σκύλος. Εἰς τοῦτο δυνά-
μεθα νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἐπίσκοπος τις περί-
φημος ἴδεν εἰς τὰς Ὶνδίας μίαν Ὶαιναν, ἣτις
ἠκολούθη τὸν δεσπότην αὐτῆς ὡς σκύλος, καὶ
ἐχαίδεε τοὺς γνωρίμους τῆς. Ὶπεται λοιπὸν
ὅτι ἀδικοῦν τὴν Ὶαιναν οἱ ὡς ἀήμερον περι-
γράφοντες αὐτήν. Εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, ὅπ-
τε ὁ κόσμος ὅλος τὴν ἐχθρεύεται καὶ τὴν διώκει,

καὶ ἀπὸ διάφορα τῆς Εὐρώπης μέρη, εἶναι ἡ
ἀπολογία μὲν ὅτι τολμῶ νὰ διευθίνω τὴν προσ-
οχὴν τῶν σπουδαίων εἰς τὴν περιεργον ταύτην
τέχνην.

Ὶ προειρημένη Ὶπιτροπὴ τῆς Ὶατρικῆς
Ὶκαδημίας τῶν Παρισίων ἐδιωρίσθη κατὰ τὸ
νύκτα, γὰρ ἐξετάσῃ, ἂν τῶντι ὁ Ζωϊκὸς Μα-
πτονται εἰς τὰ εἰς τῶν πραγμάτων τὴν
ἐρείπια, βράχους ἄγρον γοήτων καὶ τερατο-
δάση. Πρὸς τὸ ἐσπεράσῃ τοὺς εὐήθεις.
ἀρπαγὰς των, συγχάζων δὲ εἰσησεν ἐπιμόνως
καὶ κωμοπόλεων, ὅπου καταπερίπου χρό-
περικαθάρατα, μὴ ἀφίνουσαι ἀκριβῶς
πλέον σκληρὰ κόκκαλα, τὰ ὅποια κατὰ χόμ-
τρίβουν μετὰ τὰς δυνατὰς σιαγόνας των. Ὶερί
τὸ ἔργον τοῦτο τὰς συντροφεύουν οἱ γύ-
πες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐαυτῶν φαί-
νεται νὰ ὑπάρχη δεσμὸς φιλίας. Ὶεν πε-
ριορίζει ὁμως τὰς ἐπισκέψεις αὐτῆς ἢ Ὶαι-
να εἰς κωμοπόλεις καὶ χωρία, οὐδὲ τὴν τροφήν
αὐτῆς εἰς τὰ ἐκεῖ ἀπεριόριστα. Περιφέρεται
καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς ἀγελήδων πρὸς ζήτησιν θή-
ρας ζώσης. Ὶ ὄνος εἶναι ἡ ἀγαπητὴ τροφή
τῆς· ἀλλὰ καὶ παντὸς ἄλλου εἶδους βοσκήματα
θῦει καὶ ἀπολλύει.

Τὰ ἐφεξῆς λέγει ὁ τὴν Ὶφρικὴν περιηγηθεὶς
Ὶγγλος ταγματάρχης Ὶένχαμ.— Ὶί Ὶαιναί
ἦσαν πανταχοῦ πολυάριθμοι· τὸσον δὲ ἀρκα-
κτικαὶ κατήντησαν τῶρα, ὥστε χωρίον τι ἀρκετῶ
μεγέθους, ἂν καὶ ὠχυρωμένον διὰ φραγμοῦ ἐξ
εἶδους βάτων, δύο ἡμισὺ πῆχεις ὑψηλοῦ, τὸ
ἐκτύπησαν, μ' ὄλον τοῦτο, καὶ τὸ ἐπῆραν ἐξ
ἐφόδου· μ' ὄλην δὲ τοῦ λαοῦ τὴν ἀντίστασιν,
Ὶρπασαν καὶ δύο γαδάρους, τῶν ὁποίων τὴν
σάρκα ὑπεραγαποῦν. Τὴν νύκτα τὰς ἠκούσαμεν
ἀδιακόπως πλησίον εἰς τὰ τεῖχη τοῦ χωρίου μας·
καὶ ἂν πύλη τις ἀφίνετο ἡμισανοιγμένη, ἔμβαι-
ναν καὶ Ὶρπαζαν ὅποιοσδήποτε ταλαίπωρον
ζῶον εὗρισκαν εἰς τὰς ὁδοὺς. Ὶλλαχοῦ μᾶς
διηγείται ὁ αὐτὸς περιηγητής, Ὶτὴν παρελθού-
σαν νύκτα τὸσον ἐπληρίασαν εἰς τὰς σκληρὰς
μας αἱ Ὶαιναί, ὥστε κάμηλός τις, πλαγιασμένη
ὡς ἑκατὸν τριάκοντα πῆχεις μακρὰν ἀπὸ τὸ
περίφραγμα, εὗρέθη σχεδὸν ἡμιφαγωμένη.
Πρῶτον μὲν εἰδείνησε λέων τις ἀπὸ τὸ ἄθλιον
ζῶον, ἔπειτα δὲ Ὶαιναί κατέπεσαν εἰς τὸ ἀπο-
λειφθέν. Κατὰ τοὺς ἀγρίους πολέμους, τοὺς
μεταξὺ τῶν βαρβάρων ἐθνῶν τῆς Ὶφρικῆς,
Ὶαιναί καὶ γύπες παρενοικιοῦνται τακτικῶς εἰς
τὸ πεδῖον τῆς μάχης· οἱ νεκροὶ ἀφίνονται ἔτα-
φοι· ἀφῶ δὲ χορτάσωσιν οἱ γύπες, ἀποτελειόνην
τὸ ἔργον αἱ Ὶαιναί, ὥστε μόλις ἔν ὁσοῦν ἀφί-
νεται μαρτύριον τῆς αἱματοχυρίας.

Ὶ ὁ περίφημος κατὰ τὴν Ὶβυσοινίαν περιη-

τοῦ καραβίου, ἔγραψεν ἀπόκρισιν πρὸς τὸν στρατηγὸν, διαλαμβάνουσαν, ὅτι δὲν ἤθελαν ὑπακούσειν οὔτε πλοίαρχον οὔτε ἄλλον κανένα εἰς τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ἀλλ' ὅτι εἶχαν ἀπόφασιν γενναίως νὰ ὑπερασπισθῶσιν, ἂν ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ, ἐκζητῆκεν εἰς τὴν ξηρὰν μόνος, καὶ ἔρωστροφεν εἰς τὸν πατέρα του καὶ εἰς ἀνύκτα, ὅτε ὁ

ἔειπεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἐθνικῶν, ὅτι εἰς τὸ παλάτιον ἄπελπισθεῖς ἤδη ὄντινὰ φέρουσαν εἰς τὸν πλοῖον, ἔδωκεν τὴν μὴ μοῦ δαγκάσωσι τὸν εἰς τὸν πατέρα. Ἄλλαι ἐγρύλλισαν ὀλόγυρά μου, ἀπὸ μέσα θορυβήσαντες διάφοροι ἄνδρες ἐνοπιοὶ, πάντοτε σπανίως ἐπερνούσε μία νύξ καὶ νὰ μὴ εἰς ὄλωσιν ἢ θανατώσῃσι τινὰς αὐτῶν. Μιδα νύκτα ἐξῆλθον τῆς σκηνῆς μου· ἐπιστρέψας δὲ παρευθῆς, ἴδα δυο μεγάλα γαλανὰ ὀμμάτια, κυττάζοντά με εἰς τὰ σκοτεινά. Ἐφώνησα τὸν δοῦλόν μου νὰ φέρῃ φῶς· εὐρηκα δὲ ὑαίαναν στέκουσαν εἰς τὸ κεφαλοκράββατον μὲ δύο τρία μεγάλα δεμάτια κηρῶν εἰς τὸ στόμα, — παρὰ τὰ ὁποῖα ἐφαίνετο νὰ μὴν ἐπιθυμῇ τίποτε ἄλλο. Χωρὶς νὰ φοβηθῶ, τὴν ἐκτύπησα μὲ λόγχην ὅσον ἠδυνάμην πλησιέστερον τῆς καρδίας. Πρὶν τούτου, δὲν εἶχε δεῖξειν σημεῖόν τι ἀγριότητος· ἀλλ' αἰσθανθεῖσα τὴν πληγὴν, ἐρύπησε τοὺς κηροὺς, κ' ἐπροσπάθησε νὰ τρέξῃ ἐπάνω τοῦ κονταρίου διὰ νὰ φθάσῃ πρὸς ἐμὲ, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ σύρω πιστόλαν ἀπὸ τὴν ζώνην μου, καὶ νὰ τὴν ῥήξω κατ' αὐτῆς, σχεδὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν τῆς ἐσχίσεν ὁ δοῦλός μου τὴν κεφαλὴν μὲ πέλεκυν. Εἰς ἓνα λόγον, αἱ ὑαίαι ἦσαν τὸ βάσανον τῆς ζωῆς μας, ὁ φόβος τῶν νυκτερινῶν μας περιπάτων, καὶ ὁ ἀφανισμὸς τῶν ἡμιόνων καὶ ὄνων μας.

Ἡ Ὑαίαια δὲν ὑπερβαίνει μὲγάλον σκύλον κατὰ τὸ ἀνάστημα· ἀλλ' ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ τράχηλος ἔχουν μὲγάλην παχύτητα, καὶ ἰσχὴν τρομεράν. Δὲν φοβεῖται νὰ πολεμῆσῃ ζῶον ὅποιονδῆποτε, ἀντιστέκεται δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λέοντα. Τὸ ἐπένδυμά της σύγκειται ἀπὸ μακρὰς ἀδράς τρίχας, αἵτινες σχηματίζουσι χαιτὴν πίπτουσαν ἀπὸ τοὺς ὤμους εἰς τὰ νῶτα· τὰ μιλρόσθια της εἶναι ὑψηλότερα τῶν ὀπισθίων· ὁφθαλμοὶ καὶ περιπατεῖ ἀδεξιῶς· ἐμπορεῖ, μ' ὄλον τοῦτο, νὰ τρέξῃ γρηγορότερα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ.

Ὁ ΠΑΙΝΙΟΣ παρέβαλε ποταμὸν μὲ τὸν ἀνθρώπινον βίον. Οὐδέποτε μὲν ἀνέγνωσα τὸ χωρίον αὐτὸ εἰς τὰ συγγράμματά του, ἑκατοντάκις διωξθεῖσα διὰ τὴν ὁμοιότητα, μάλιστα δὲ ὁσάκις ἔτυχα εἰς ὄρεινους τόπους. Ὁ ποταμὸς, μικρὸς καὶ καθαρὸς τὴν ἀρχὴν, ἐξέρχεται ἀπὸ βράχους, πίπτει εἰς βαθείας φάραγγας,

τὴν νύκτα ἐκείνην εἰδεῖται δι' ἀγρίας ἔκατα τὴν ἐπαύριον ἤρχισαν ἔσθον τὸ ἀκαλλιόγητον πρὸς τὴν βασιλεῦσαν τὴν νηπιακὴν ταύτην ἔκαστος ἀπὸ τῆν αὐτοῦ κατάστασιν, ἐμπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ φαντασιῶδες τῆς νεολαίας πνεῦμα, — εἶναι ὁραῖος μᾶλλον παρὰ ὀφέλιμος. Ὅταν δ' ἐνωθῶσι τὰ διάφορα ποτάμια ἢ ῥυάκια, καὶ καταβῶσιν εἰς τὴν πεδιάδα, γίνεται βραδυκίνητος ἔ μεγαλοπρεπῆς, στρέφει μηχανάς, ποτίζει λιμῶνας, καὶ βαστάζει πλοῖα ὑπερήφανα· εἰς τὴν ὄριμον ταύτην κατάστασιν εἶναι βαθύς, δυνατός, ἔ χρήσιμος. Ῥέων πρὸς τὴν θάλασσαν, χάνει βαθμηδὸν τὴν ὄριμν καὶ κίνησιν αὐτοῦ, καὶ, τέλος, γίνεται ἀφαντος, μινυόμενος μὲ τὴν κραταίην ἄβυσσον τῶν ὑδάτων.

Ἡδύνατό τις νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μεταφορὰν ἐτι περαιτέρω, καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι καταρχὰς, ὁπότε βροντᾷ καὶ ἀφρίζει καὶ θολώνει, ὁμοιάζει τὸν νεανικὸν νοῦν, τὸν ἀπὸ κινδυνώδη πάθηταρασσόμενον. Τὴν δ' ἐπιρροὴν λίμνης, ὅπου εἰσρέον γαλημιᾶ καὶ καθαρίζεται τὸ θολωμένον ὕδωρ, δύναται τις νὰ παραβάλλῃ μὲ τὸ τοῦ λογικοῦ ἀποτέλεσμα εἰς ὄριμωτέραν ἡλικίαν, ὁπότε ὁ ἥσυχος, βαθύς, ψυχρὸς, καὶ ἀπαθὴς νοῦς ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴν θέρμην, τὰς ταραχὰς, τὰς φουσαλίδας, τὸν θόρυβον, καὶ τὸν ἀφρόντα. Πρὸ πάντων δὲ, τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ, αἵτινες κυρίως ἀνήκουν εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν, καὶ τὰ εἰς τὸν ὠκεανὸν τέλη του, ἐμποροῦμεν νὰ τὰ στοχαζώμεθα ὡς εἰκοτίζοντα τὴν θεῖαν ἀρχὴν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, καὶ τὴν τελευταίαν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Ἄπειρον καὶ Ἄιδιον Νοῦν, ὅθεν κατὰ πρῶτον ἐξῆλθε.

Ἡ ΦΙΛΙΑ ἔχει τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ παρατήρησιν τοῦ καλλιτέρου ἱατροῦ, τὴν ἐπιμελείαν καὶ ἀγρυπνίαν τῆς καλλιτέρας τροφοῦ, καὶ τὴν τρυφερότητα καὶ ὑπομονὴν τῆς καλλιτέρας μητρὸς.

Ὁ ΔΡΟΜΟΣ εἰς τὸν οὐρανὸν εἶναι πλήρης ἀπὸ ληστὰς, διότι ὅλοι οἱ περιπατοῦντες εἰς αὐτὸν φέρουν πλοῦτη, τὰ ὁποῖα ὁ διάβολος ἐπιθυμεῖ νὰ τοὺς ἀρπάσῃ.

ἌΓΓΛΟΣ τις ἐμέτρησε τὸ ὕψος τῶν κυμάτων εἰς τὰς πλέον τρομεράς ἀνεμοζάλας τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ λέγει ὅτι ποτὲ δὲν ἀνέβησαν πλέον παρὰ ἐννέα πήχεις ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

ΚΑΘΩΣ ὁ νοῦς πρέπει νὰ κυβερνᾷ τὰς χεῖρας, οὕτω εἰς πᾶσαν κοινωνίαν ὁ νοῦμων πρέπει νὰ διευθύνῃ τὸν ἐργάτην.